

Meditatief moment 29-12-2020

Presentatie: Kjell Wagner

Goedemiddag en welkom bij dit meditatiefmoment vanuit de Bosbeskapel kerkelijke gemeente Den Haag Zuidwest. Mijn naam is Kjell Wagner en ik verzorg vanmiddag de meditatie. Hopelijk biedt dit moment een kans om even in alle rust de drukte van deze tijd of juist het gemis ervan te overdenken. Ik wil openen met het lezen van psalm 90: 1 – 5.

Heer, u bent onze toevlucht geweest van geslacht op geslacht.

Nog voor de bergen waren geboren, voor u aarde en land had gebarst- u bent, o God, van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Van eeuwigheid tot eeuwigheid, hier is geen sprake van een nieuwe start, een over de drempel gaan naar een nieuwjaar. Nee, hier wordt gezongen over een continuïteit zonder einde. Dat is een toestand waar wij ons geen voorstelling van kunnen maken. Wij willen alles structureren, in hokjes onderbrengen om overzicht te krijgen en te behouden, overzicht brengt rust. De eeuwigheid leent zich niet voor deze vorm van ordening. Wij staan graag stil, kijken terug en vooruit. Het einde van het jaar is het moment waarop wij dit massaal doen. Misschien dit jaar nog intenser dan andere jaren. In verhalen wordt het leven van een mens vaak voorgesteld als een reis. Een reis vol gevaren, tegenslagen, angst en pijn maar ook momenten van intense vreugde, verlangen naar liefde. Aan het einde van het jaar krijgen wij het besef dat wij allemaal reizigers zijn nog sterker. Reizigers op weg, ja op weg naar wat of wie eigenlijk?

Psalm 121 is een pelgrimslied. De Israëlieten zongen het elkaar toe als ze Jerusalem zagen liggen, hoog boven de vlakte uit. Zij hadden in ieder geval een doel, de tempel bezoeken en God eer te bewijzen. Tijdens de laatste loodjes van een vaak lange reis, bemoedigden zij elkaar met de woorden van deze psalm. Elk couplet kan in beurtzang gezongen worden en ik stel mij dan ook voor dat de ene groep pelgrims het eerste deel zingt en de andere groep antwoordt dan met het tweede stuk. Zij wisten tenminste waar hun reis naar toe ging.

We luisteren nu naar:

Psalm 121: 1, 2 en 4 – ‘k Sla d’ ogen naar ‘t gebergte heen.

Het hebben van een reisdoel maakt een reis uitvoerbaar. Als wij geen antwoord hebben op de vraag waarheen we op reis zijn, kan de moed je in de schoenen zakken. De tocht wordt dan een soort dolen en daar leent onze tijd

zich op dit moment heel goed voor. Geteisterd door het covid 19 virus is ons leven grondig overhoopgehaald. Ons reisdoel lijkt uit het zicht geraakt. Letterlijk, uitstapjes naar familie en vrienden zijn drastisch beperkt, onze wekelijkse ontspanningsmomenten zoals bijvoorbeeld een koorrepetitie, spelletjesmiddag in het buurthuis of de soos, de koffie en thee ontmoetingen, alles gestaakt. Bewoners van verzorgingshuizen mogen maar één of twee bezoekers ontvangen. Wat blijft er zo van je leven over? Niet veel en de eenvoudigste problemen neigen dan haast onoverkomelijk te worden. Waar gaat het heen? Dat realiseer je je des te meer nu het einde van het jaar nadert. 2020 is een jaar geworden waar velen onder ons met weinig vreugde op terug kijken. Waar gaat onze reis naar toe als je in de omgeving zoveel leed hebt gezien of wellicht ook persoonlijk hebt ervaren? We weten het niet meer....of zou je de toestand in de wereld ook anders kunnen beschouwen.

Ruim veertig jaar geleden luisterde ik toevallig op oudejaarsavond naar de toen zeer bekende ds. Visser uit Amsterdam. Hij ging voor in de Westerkerk en had wekelijks een radiorubriek, ik meen Onder de hoogtezon genaamd. Hij beweerde dat er veel ouderen waren die maar wat blij waren dat zij nu niet jong waren. De rampen die de aarde teisterden en berichten van oorlog waaronder de niet te onderschatte dreiging van een atoomoorlog ontnamen hun de moed nog in de toekomst te geloven. Nu veertig jaar later zou je zo maar hetzelfde kunnen beweren. Maar er is ontzettend veel niet gebeurd waar men toen als de dood voor was. Zo'n vaart heeft het niet gelopen. Hoewel, ook nu is er weer genoeg om je ernstig zorgen over te maken. En toch, en toch, er is een lijn in de geschiedenis en die eindigt volgens mij niet in een catastrofe. Ik had het over Abraham, bleef uiteindelijk niet kinderloos. Mozes mocht het volk Israël naar het beloofde land leiden dwars door de woestijn, veertig jaar op weg. Velen hebben het Beloofde Land nooit bereikt en moesten worden achtergelaten in de woestijn. De psalmen vertellen van die doorgaande lijn, er is in de Bijbel sprake van een perspectief. Zeker, ik wil hier niet beweren dat wij nu juichend uit het raam kunnen kijken en alle narigheid achter ons kunnen laten, alsof onze zorgen van het ene moment op het andere als sneeuw voor de zon verdwenen zijn. Nee, dat in geen geval, de tragiek van wat er zich nu op dit moment afspeelt moeten wij zeker niet bagatelliseren. Maar wij moeten volharden te blijven geloven in het perspectief van de doorgaande lijn zoals wij die in de Bijbel kunnen vinden. Dat perspectief moet ons helpen moed te vatten om door te gaan, anderen te bemoedigen en bij te staan waar en wanneer wij maar kunnen. Het is het perspectief van het nieuwe Jerusalem, de herschepping, het uiteindelijke doel van de reis van allen die God als een wezenlijke aanwezigheid in hun leven ervaren. In gezang 90a wordt die

aanwezigheid van God bezongen, geïnspireerd op de woorden van psalm 90: Heer, u bent ons een toevlucht geweest van geslacht op geslacht. Nog voor de bergen waren geboren, voor u aarde en land had gebaar- u bent, o God, van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

We luisteren nu naar:

Lied 90a - O god die droeg ons voorgeslacht.

Willen wij samen bidden?

Heer, in deze tijd waarin alles waar we houvast aan hadden enorm onder druk is komen te staan, bidden om houvast te vinden in uw belofte bij ons te zijn tot aan het einde der tijden, van eeuwigheid tot eeuwigheid. Er is zoveel onzekerheid om ons heen dat het je benauwen kan. Wie of wat kunnen wij nog ons vertrouwen schenken. Regeringsleiders moeten omgaan met een situatie die zich nog nooit eerder op deze schaal heeft voorgedaan. Er wordt luid en soms ook gewelddadig geageerd tegen de maatregelen die na overleg met experts uitgevaardigd worden. Deskundigen spreken elkaar tegen en elke avond kun je op tv daar getuige van zijn. Wie moeten we geloven, wat zijn de juiste maatregelen. Waar is wijsheid? Aan alle kanten staat het geloof onder druk. Niet in de eerste plaats als geloofsovertuiging maar geloof, dat is vertrouwen, in onze overheden, handhavers, deskundigen. Het kan je met angst en vrees vervullen. Help ons het vertrouwen in uw plan met ons en deze wereld niet los te laten. Bemoedig ons door mensen op ons pad te sturen die ons bemoedigen. Sterk ons doordat we toevallig een lied horen of een verhaal lezen in de krant of boek dat ons goed doet, er een warme herinnering in ons opkomt als er een kaartje op de mat ligt en zo opgetild worden uit benauwende gedachten die ons zo kunnen beheersen. Help ons het oog gericht te houden op een toekomst met perspectief voor het positieve in de wereld ook AD 2021. Tot slot de toonzetting van psalm 122 laten horen zoals die in de Anglicaanse kerk gezongen wordt. Ook dit is een pelgrimslied. De eerste regel luidt I was glad when they said unto me. Verheugd was ik toen ik hoorde: "Wij gaan naar het huis van de Heer!" Het gaat mij dan met name om twee dingen. De psalm bezingt vol overgave het nieuwe Jerusalem waar uiteindelijk alles op zijn plaats zal vallen. Daar zal het lam naast de leeuw verkeren en de baby zijn hand uitstrekken naar een slang. Bemoedigend en inspirerend. Het slot is een geloofsbelijdenis. Eer zijn aan God, zoals Hij er was in het begin, nu en altijd er zal zijn in een wereld die geen einde kent. Daarheen leidt de weg die wij ook vandaag en morgen zullen blijven volgen.

We luisteren nu naar:

I was glad when they said unto me.

Ik wil deze meditatie afsluiten met de zegen zoals die te vinden is in het boek van de eredienst van de abdij van Iona, dat kloostereiland voor de Schotse kust.

In ons hart en in ons huis

De zegen van God

In ons komen en in ons gaan

De vrede van God

In ons leven, op onze zoektocht,

De liefde van God.

Bij het einde, nieuw begin,

De armen van God om ons te ontvangen

Thuis te brengen

Amen.